28/08/2023

Ο Πρόδρομος ως σημείο χριστιανικής ζωής

/ Ορθόδοξες Προβολές

Είναι εκπληκτικό το πώς ένα τόσο μεγάλο προφήτη άφησε ο Θεός να πεθάνει με τόσο εξευτελιστικό θάνατο.

«*Σας βεβαιώνω πως μάνα δεν γέννησε ως τώρα προφήτη πιο μεγάλο από τον Ιωάννη το Βαπτιστή*»(Λουκ. 7,28). Ο λόγος αυτός του Ιησού Χριστού ανυψώνει τον Πρόδρομο και Βαπτιστή Του πάνω απ’ όλους τους ανθρώπους, αν λάβουμε υπόψη την θέση του Προφήτη που βρίσκεται μεταξύ των ανθρώπων και του Θεού. Άλλωστε, στον πρώτο που εμφανίζεται το μυστήριο της Αγίας Τριάδας ξεκάθαρα, ήταν σ’ αυτόν.

- π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Από την άλλη, ο τόσο σπουδαίος και σημαντικός αφήνεται να τελειώσει τη ζωή του «παίζοντάς την κορώνα – γράμματα» σ’ ένα δείπνο. «*Θέλω τώρα αμέσως να μου δώσεις το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή μέσα σ’ ένα πιάτο*

», ζητά η κόρη της Ηρωδιάδας από το βασιλιά Ηρώδη, ένεκα, βέβαια, της αφελούς υπόσχεσής του προς το κορίτσι ότι «*θα της δώσει ό,τι ζητήσει*».

Το σκάνδαλο, για την ανθρώπινη λογική, δεν βρίσκεται στη συμπεριφορά της Ηρωδιάδας και των άλλων, αλλά του Θεού. Δεν θα μπορούσε να τ' αποτρέψει; Δεν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει τις σκέψεις τους και τα γεγονότα; Γιατί εγκατέλειψε τον σπουδαίο Προφήτη Του στα χέρια των εχθρών του;

Τα ερωτήματα αυτά πηγάζουν από την πεποίθηση ότι η σχέση μας με το Θεό μοιάζει με τη σχέση που μπορεί να έχουμε με σημαντικό και πλούσιο άνθρωπο του κόσμου τούτου, από τον οποίο προσδοκούμε οφέλη υλικά και κοινωνικά. Είναι, δηλαδή, ο Θεός υποχρεωμένος απέναντι στους «δικούς Του», σ' αυτούς που τηρούν το θέλημά Του, ώστε να μην αφήνει να ταλαιπωρούνται, να εξευτελίζονται, να απορρίπτονται από τους «κακούς ανθρώπους».

Κι όμως, κανείς, απ' όσους Τον θέλουν στη ζωή τους, Τον αγαπούν και Τον πιστεύουν, δεν πέρασε ή θα περάσει τη ζωή του χωρίς δοκιμασίες, φανερές στους άλλους ή κρυφές. Αλλιώς, δεν μπορεί να είναι γνήσιο παιδί Του, αληθινός οπαδός Του που έχει οικειότητα μαζί Του, γνωρίζοντας τι σημαίνει σταυρός και ανάσταση.

Η σημερινή μέρα, που γιορτάζουμε την «*Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής του Ιωάννη του Προδρόμου*», παραπέμπει στον τρόπο ζωής των χριστιανών. Έχοντας το όνομα του Χριστού, χρειάζεται να ζούμε όπως Εκείνος, με τις αρετές και τη Χάρη Του και τη χαρά Του.

Ο ίδιος μας είπε ότι για να Τον ακολουθήσουμε θα πρέπει «*να αρνηθούμε τον εαυτό μας και να σηκώσουμε το σταυρό μας*», δηλαδή να περάσουμε μέσα από δοκιμασίες. Όχι ως σκοπό της ζωής αλλά ως μέσα που θα μας οδηγήσουν σε μια νέα εμπειρία ζωής, της αιώνιας, της θεϊκής Ζωής.

Ασφαλώς, απαιτείται κόπος, χρόνος και προσπάθεια, που δυσκολεύουν το σημερινό άνθρωπο της άνεσης, του γρήγορα και της ευκολίας. Όμως, σημασία έχει να βρισκόμαστε στο δρόμο που Εκείνος μας καλεί να βαδίσουμε, αποφεύγοντας το ψέμα και την παραπλάνηση. Τα λάθη και τα παραπατήματα είναι δεδομένα, ως ανθρώπινη αδυναμία και αστοχία.

Οι άγιοι, ως ομοιοπαθείς και βαδίσαντες πριν από μας, μας βεβαιώνουν ότι τον τελευταίο λόγο στη ζωή μας τον έχει ο Χριστός ως Νικητής του θανάτου. Οι αμαρτίες μας είναι ένα τίποτα μπροστά σ' Αυτόν· απλά τονίζουν το ευάλωτο της φύσης μας. Εκείνος μας τονίζει τη δύναμη, την ελπίδα, τη χαρά, τη αιώνια μέρα «*συν πάσι τοις αγίοις Αυτού*».

Πηγή: Πεμπτουσία

isagiastriados.com